

Ware Christelijke Religie

vervolg van Hoofdstuk 2

DE HEER DE VERLOSSER.

DE VERLOSSING

114. Dat er in de Heer twee ambten zijn: het priesterlijke en het koninklijke, is in de Kerk bekend, maar weinigen weten, waarin het ene en waarin het andere bestaat; daarom zal het gezegd worden. De Heer werd vanuit het priesterlijke ambt Jezus genoemd, en vanuit het koninklijke ambt Christus; alsmede wordt Hij vanuit het priesterlijke ambt in het Woord Jehovah en Heer genoemd en vanuit het koninklijk ambt God en Heilige Israëls, zowel als Koning.

Deze twee zijn onderling onderscheiden, zoals liefde en wijsheid, of wat hetzelfde is, zoals het goede en het ware onderling.

Al wat de Heer daarom deed en werkte vanuit de Goddelijke Liefde of het Goddelijk Goede, deed en werkte Hij vanuit Zijn priesterlijke ambt, terwijl Hij al wat Hij vanuit Zijn Goddelijke Wijsheid of het Goddelijk Ware deed en werkte, vanuit Zijn koninklijk ambt deed en werkte.

In het Woord betekent ook priester en priesterschap het Goddelijk Goede, en koning en koningschap het Goddelijk Ware; deze twee beeldden de priesters en koningen in de Israëlitische Kerk uit.

Wat de verlossing betreft, deze behoort tot beide ambten; maar wat daarvan tot het ene ambt, en wat daarvan tot het andere ambt behoort, zal in wat volgt worden uiteengezet.

Opdat men echter elk ding afzonderlijk duidelijk onderscheiden gewaar zal worden, zal de uiteenzetting in de volgende canons of artikelen gesplitst worden:

1. De Verlossing zelf was de onderwerping van de hellen, en de ordening van de hemelen en door deze dingen de voorbereiding tot een nieuwe geestelijke kerk.
2. Zonder deze Verlossing had geen mens behouden kunnen worden, noch hadden de engelen in de staat van ongereptheid kunnen voortbestaan.
3. De Heer heeft zo dus niet alleen de mensen maar ook de engelen verlost.
4. De Verlossing was een louter Goddelijk werk.
5. Deze Verlossing zelf had niet anders kunnen plaatsvinden dan door de vlees geworden God.
6. Het lijden aan het kruis was de laatste verzoeking, die Hij, als de grootste Profeet doorstond, en dit was het middel ter verheerlijking van Zijn Menselijke, dat wil zeggen, ter vereniging met het Goddelijke van Zijn Vader; en was dus niet de verlossing.
7. Het geloof dat 'het lijden aan het kruis', de verlossing zelf was, is de fundamentele dwaling van de Kerk; en deze dwaling, tezamen met de dwaling ten aanzien van de drie goddelijke personen van eeuwigheid aan, heeft de gehele Kerk verdorven, dermate, dat niet enig geestelijk restant meer in haar over is.

Deze dingen dienen nu afzonderlijk ontvouwd te worden.

115. 1. De Verlossing zelf was de onderwerping van de hellen en de ordening van de hemelen, en door deze dingen de voorbereiding tot een nieuwe geestelijke Kerk.

Dat deze drie werkingen de Verlossing maken, kan ik met alle zekerheid zeggen, aangezien de Heer ook heden ten dage een verlossing doet, welke in het jaar 1757 begon tezamen met het Laatste

Oordeel, dat toen plaatsvond; van die tijd aan duurde deze verlossing tot heden toe.

De oorzaak hiervan is deze: dat heden ten dage de tweede komst van de Heer plaatsvindt, en de nieuwe Kerk gesticht moet worden, en die kan niet gesticht worden, tenzij daaraan de onderwerping van de hellen en de ordening van de hemelen voorafgaat.

En aangezien het mij gegeven is alle dingen te zien, kan ik beschrijven, op welke wijze de hellen werden onderworpen, en op welke wijze de nieuwe hemel werd gegrondvest en geordend, maar dit zou een volledig werk eisen.

Maar op welke wijze het laatste oordeel werd voltrokken, heb ik bekend gemaakt in een werkje [het Laatste Oordeel] dat in Londen in het jaar 1758 is uitgeven.

Dat de onderwerping van de hellen, de ordening van de hemelen en de instelling van de nieuwe Kerk de Verlossing vormden, komt omdat zonder deze geen mens behouden had kunnen worden. Ze volgen ook in rangorde op elkaar, want eerst moeten de hellen onderworpen worden, voordat de nieuwe engelenhemel gevormd kan worden, en deze moet eerst gevormd worden, voordat de nieuwe Kerk op aarde kan worden gesticht.

Want de mensen in de wereld zijn met de engelen van de hemel en met de geesten van de hel zo verbonden, dat zij in de innerlijke dingen van hun gemoed naar beide zijden één uitmaken; maar hierover in het laatste hoofdstuk van dit werk, alwaar in het bijzonder gehandeld zal worden over de Voleinding der Eeuw, over de Komst van de Heer en over de Nieuwe Kerk.

116. Dat de Heer, toen Hij in de wereld was, tegen de hellen streed en deze overwon en onderwierp, en ze zo tot gehoorzaamheid aan Hem bracht, blijkt uit vele plaatsen in het Woord, waaruit ik slechts enige naar voren zal brengen; bij Jesaja: 'Wie is deze, die uit Edom komt, met besprenkelde klederen uit Bozra; deze die eerwaardig is in Zijn gewaad, die voorttrekt in de menigte van Zijn sterkte.

Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, die groot ben om te behouden.

Waarom zijt gij rood aan uw gewaad, en uw klederen als van een die in de wijnpers treedt? Ik heb de pers alleen getreden, en van het volk, geen man met Mij; daarom heb Ik hen getreden in Mijn toorn, en heb hen vertrappt in Mijn grimmigheid; vandaar is hun overwinning gesprengd op Mijn klederen; want de dag der wraak is in Mijn hart, en het jaar van Mijn verlossen is gekomen; Mijn arm heeft Mij heil beschikt: Ik heb hun overwinning in de aarde doen neerdalen.

Hij zei: Ziet, Mijn volk zijn zij, zonen; daarom is Hij hun tot een Heiland geworden; om Zijn liefde en om Zijn mildheid heeft Hij hen verlost', (Jesaja 63:1 tot9).

Dit handelt over de strijd van de Heer tegen de hellen; onder het kleed, waarin Hij eerwaardig was en dat rood was, wordt het Woord verstaan, dat door het joodse volk geweld werd aangedaan.

De strijd zelf tegen de hellen en de overwinning erop wordt daarmee beschreven, dat Hij hen in Zijn toorn trad, en hen vertrapte in Zijn grimmigheid.

Dat Hij alleen en uit eigen macht gestreden heeft, wordt beschreven met deze woorden: 'van het volk geen man met Mij; Mijn arm heeft Mij heil beschikt; Ik heb hun overwinning in de aarde doen neerdalen'.

Dat Hij daardoor zalig maakte en verlost, met deze woorden, 'daarom is Hij hun tot een Heiland geworden; om Zijn liefde en om Zijn mildheid heeft Hij hen verlost'.

Dat dit de oorzaak van Zijn komst was, wordt onder deze woorden verstaan: 'De dag der wraak is in Mijn hart, en het jaar van Mijn verlossen is gekomen.' Eveneens bij Jesaja: 'Hij zag, dat er niemand was, en verbaasde zich, dat er geen middelaar was; daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en de gerechtigheid ondersteunde Hem, vandaar trok Hij gerechtigheid aan als een pantsier, en de helm des heils op Zijn hoofd; en de klederen der wraak trok Hij aan, en Hij dekte Zich met ijver als met een mantel; toen kwam de Verlosser tot Zion', (Jesaja 59:16,17,20).

Bij Jeremia: 'Zij zijn ontzet, hun sterken zijn verslagen, zij hebben de vlucht genomen en hebben niet omgezien.

Deze dag is voor de Heer Jehovih Zebaoth een dag der wrake, dat Hij wraak zal nemen op Zijn vijanden; het zwaard zal vreten en verzadigd worden', (Jeremia 46:5,10).

Deze verzen handelen over de strijd van de Heer tegen de hellen en over de overwinning daarop. Bij David: 'Gord het zwaard aan de dij, o Machtige; Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder u vallen, vijanden van de Koning uit het hart; Uw troon is voor de eeuw en voor de eeuwigheid; Gij hebt de gerechtigheid lief gehad; daarom heeft God U gezalfd', (Psalm 45:4 tot 8), behalve in zeer vele andere plaatsen.

Aangezien de Heer alleen de hellen overwon, zonder hulp van enige engel, wordt Hij dan ook genoemd Held en Man der oorlogen, (Jesaja 42:13; 9:5); Koning der heerlijkheid, Jehovah de Sterke, Held des Krijgs, (Psalm 24:8,10); de Sterke Jakobs, (Psalm 132:2); en in vele plaatsen Jehovah Zebaoth, dat wil zeggen, Jehovah der heerscharen.

En ook wordt Zijn komst genoemd 'Dag van Jehovah', de verschrikkelijke, de wrede, van verontwaardiging, van grimmigheid, van toorn, van wraak, van vernietiging, van oorlog, der bazuin, van gedruis, van tumult, enzovoort.

Bij de evangelisten leest men het volgende: 'Nu is het gericht van de wereld, de overste van deze wereld zal buiten geworpen worden', (Johannes 12:31); 'De overste van deze wereld is geoordeeld', (Johannes 16:11); 'Hebt vertrouwen, Ik heb de wereld overwonnen', (Johannes 16:33); 'Ik zag de satan, als een bliksem, uit de hemel vallen', (Lucas 10:18).

Onder de wereld, de overste van de wereld, de satan en de duivel wordt de hel verstaan.

Bovendien wordt in de Openbaring van begin tot einde beschreven, van welke aard de christelijke Kerk heden ten dage is, voorts dat de Heer wederom zal komen en de hellen onderwerpen, en een nieuwe engelenhemel zal maken, en daarna de nieuwe Kerk op aarde zal stichten.

Al deze dingen werden daar voorzeggd, maar niet eerder dan heden onthuld.

De oorzaak hiervan is deze: dat de Openbaring evenals alle profetische gedeelten van het Woord in louter overeenstemming geschreven was; en wanneer deze niet uit de Heer onthuld waren, zou nauwelijks iemand daaruit een enkel vers op behoorlijke wijze verstaan kunnen hebben.

Maar nu zijn ter wille van de nieuwe Kerk, alle dingen die daarin gelegen zijn, onthuld in de te Amsterdam in het jaar 1766 uitgegeven 'Onthulde Openbaring', en diegenen zullen ze zien, die geloven in het Woord van de Heer bij Mattheüs: 'En Jezus ging de tempel uit en vertrok.

En Zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te zijzen.

En Hij antwoordde en zei tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken' (Mattheüs hoofdstuk 24), over de staat van de huidige Kerk en over Zijn komst.

Maar dit geloof wankelt alleen nog bij hen, die het geloof van de huidige Kerk over een drievuldigheid van goddelijke personen uit het eeuwige, en over het lijden van Christus, namelijk dat dit de verlossing zelf was, zo diep in hun harten hebben geprent, dat het niet ontworteld kan worden.

Maar dezen zijn, zoals in de gedenkwaardigheid nr. 113 werd gezegd, gelijk met ijzervijzel en zwavelpoeder gevulde flessen, waarin, wanneer er water in wordt gegoten, eerst hitte ontstaat en daarna een vlam, waardoor deze flessen barsten; evenzo dezen; wanneer zij iets horen over het levende water, dat het echte Ware van het Woord is, en dit door de ogen of oren binnendringt, dan ontsteken ze heftig en raken in vlammen en verwerpen het als iets dat hun hoofden zou doen barsten.

117. De onderwerping van de hellen, de ordening van de hemelen en daarna de stichting van de Kerk, kunnen door verschillende gelijkenissen worden toegelicht; zij kunnen worden toegelicht door de vergelijking met een leger van rovers of muiters, die een koninkrijk of stad binnenvallen, en daar de huizen in brand steken, de goederen van de inwoners plunderen en onder elkaar de buit verdelen., en zich daarover verheugen en zich daarop beroemen; terwijl de verlossing zelf toegelicht kan

worden door de vergelijking met een rechtvaardige koning, die met zijn leger tegen hen optreedt, en een deel van hen over de kling jaagt, een ander deel in de gevangenis opsluit en hun de buit afneemt en het zijn onderdanen teruggeeft, en daarna de orde in het koninkrijk herstelt en het beveiligt tegen dergelijke aanvallen.

Het kan ook worden toegelicht door de vergelijking met een troep wilde beesten, die uit het woud losbreken, en die kudde van klein- en grootvee, en ook mensen aanvallen, zodat de mensen niet buiten de wallen van hun stad durven te gaan en de grond bebouwen, tengevolge waarvan de velden verlaten worden en de stedelingen gevaar lopen de hongerdood te sterven.

De verlossing kan vergeleken worden met de slachting en de uitroeiing van die wilde beesten en door de bescherming van de velden en akkers tegen een verdere inval van dergelijke dieren.

Ook kan het worden toegelicht door de sprinkhanen die al het groen van de aardbodem wegvreten, en door de middelen ertegen om verdere aanvallen te voorkomen.

Zo ook door de rupsen in de voorzomer, die de bomen van hun bladeren en zo dus ook van hun vruchten beroven, zodat ze naakt staan als midden in de winter; en door het afschudden van die rupsen en zo dus het herstel van de tuin, is de staat van bloeien en vrucht dragen.

Desgelijks zou het de Kerk vergaan zijn, indien de Heer niet door de verlossing de goeden van de bozen gescheiden had en deze in de hel had geworpen en de goeden in de hemel had geheven.

Wat zou er met een keizer- en koninkrijk gebeuren, waar geen rechtvaardigheid en recht bestond, waardoor de bozen uit het midden van de goeden weggenomen, en de goeden tegen geweldplegingen beschermd werden, opdat iedereen veilig in zijn huis kan leven en, zoals in het Woord gezegd wordt, vredig onder zijn vijgenboom en wijnstok kan zitten?

118. 2. Zonder deze Verlossing had geen mens zalig kunnen worden, noch hadden de engelen in de staat van ongereptheid kunnen voortbestaan.

Eerst zal gezegd worden wat de verlossing is; verlossen betekent bevrijden van de verdoemenis, redden van de eeuwige dood, ontrukken aan de hel, en de gevangenen en gebondenen uit de hand van de duivel wegnemen.

Dit is uit de Heer gedaan doordat Hij de hellen onderwierp en de nieuwe hemel vormde.

Dat de mens anders niet zalig had kunnen worden, komt omdat de geestelijke wereld met de natuurlijke wereld in zo'n verband staat, dat ze niet gescheiden kunnen worden, voornamelijk met de innerlijke dingen die hun zielen of gemoederen worden genoemd: van de goede mens met de zielen en gemoederen van de engelen, en van de boze mens met de zielen en gemoederen van de helse geesten.

Zij zijn zo nauw verenigd, dat als deze van de mens verwijderd werden, de mens als een blok dood zou neervallen; evenmin zouden de engelen en de geesten kunnen bestaan, wanneer de mensen aan hen onttrokken werden.

Hieruit blijkt duidelijk, waarom de verlossing in de geestelijke wereld plaats greep, en waarom de hemel en de hel eerst in orde gebracht moesten worden, voordat de Kerk op aarde gesticht kon worden.

Dat dit zo is, blijkt helder in de Openbaring, namelijk dat nadat de nieuwe hemel gemaakt was, uit die hemel het Nieuwe Jeruzalem neerdaalde, en dit is de Nieuwe Kerk, 'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer.

En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, neerdalend uit de hemel van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is', (Openbaring 21:1,2).

119. Dat ook de engelen niet in de staat van ongereptheid hadden kunnen voortbestaan, indien uit de Heer niet de verlossing was gedaan, komt omdat de gehele engelenhemel tezamen met de Kerk

op aarde voor de Heer als één enkel mens is, van wie het inwendige de engelenhemel is en van wie het uitwendige de Kerk uitmaakt, of om dit meer in het bijzonder te zeggen, van wie het hoofd de hoogste hemel uitmaakt, de borst en de middelste streek van het lichaam de tweede en de laatste hemel, en de lendenen en voeten de Kerk in de landen, terwijl de Heer zelf de ziel en het leven van die totale Mens is; vandaar zou, indien de Heer de verlossing niet had bewerkstelligd, deze Mens vernietigd zijn, ten aanzien van de voeten en de lendenen, wanneer de Kerk in de landen week; ten aanzien van de buikstreek, wanneer de laatste hemel week; ten aanzien van de borst, wanneer de tweede hemel week, en dan valt het hoofd, daar het geen overeenstemming heeft met het lichaam, in onmacht.

Maar dit zal door gelijkenissen verduidelijkt worden: het is als wanneer het afsterven van het vlees begint bij de voeten, en dit daarvandaan geleidelijk opklimt, en eerst de lendenen aangrijpt en daarna de ingewanden van het onderlichaam, en tenslotte de omliggende delen van het hart.

Dat de mens dan bezwijkt en overlijdt is bekend.

Het kan ook worden verduidelijkt door een vergelijking met de ziekten van de ingewanden die onder het middenrif liggen, namelijk, dat wanneer deze verslappen, het hart begint te trillen en de long zwaar te ademen, en dat tenslotte beide ophouden te werken.

Ook kan het worden verduidelijkt door een vergelijking van de innerlijke mens met de uitwendige, namelijk dat het de innerlijke mens goed gaat zolang de uitwendige mens gehoorzaam zijn functies vervult; wanneer daarentegen de uitwendige mens niet gehoorzaamt, maar tegenstribbelt, en meer nog, wanneer hij de innerlijke mens bestrijdt, dan wordt de innerlijke mens uiteindelijk aan het wankelen gebracht en tenslotte door de verlustigingen van de uitwendige mens meegesleurd, totdat hij deze begunstigt en met hem instemt.

Eveneens kan het verduidelijkt worden door de vergelijking met een mens die op een berg staat en onder zich overstroomd land ziet, en dat de wateren geleidelijk aan omhoog komen; en wanneer die de hoogte bereiken waarop hij zelf staat, wordt ook hij door de golven verzwolgen, indien hij niet zijn heil vinden kan in een of ander vaartuig, dat door de golven wordt aangespoeld.

Evenzo, wanneer iemand van een berg af een dichte nevel steeds meer van de aarde ziet opstijgen en de velden, dorpen en steden omhullen, wanneer vervolgens deze nevel hem bereikt heeft, ziet hij hoegenaamd niets, zelfs niet eens zichzelf en waar hij is.

Evenzo is het gesteld met de engelen, wanneer de Kerk op aarde te gronde gaat, namelijk dat dan ook de lagere hemelen vergaan; de oorzaak is, dat de hemelen uit mensen van de aarde bestaan; en wanneer er niet langer enig goede van het hart en enig ware van het Woord over is, worden de hemelen overstroomd uit de boosheden die omhoog stijgen, en hieruit als vanuit de stygische wateren ¹⁾ verstikt.

Maar toch worden zij uit de Heer ergens verborgen gehouden en tot de dag van het Laatste Oordeel bewaard en dan in de nieuwe hemel opgeheven.

Dezen zijn het die in de Openbaring worden bedoeld: 'Ik zag onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het Woord Gods, en om de getuigenis die zij hadden; en zij riepen met grote stem, zeggende: Hoe lang, o Heer, die heilig zijt en waarachtig, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op aarde wonen; en aan eenieder werden lange witte klederen gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een kleine tijd rusten zouden, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden, gelijk als zij', (Openbaring 6:9,10,11).

¹⁾ *Griekse mythologie*

120. Er zijn verschillende oorzaken waarom de ongerechtigheid en boosheid zonder de verlossing uit de Heer zich over de gehele christenheid in beide werelden: de natuurlijke en de geestelijke, verbreid zou hebben, waaronder ook deze is; dat elk mens na de dood in de geestenwereld komt, en dan geheel en al gelijk is zoals hij vroeger was; en bij de intrede in die wereld kan niemand daarvan

worden afgehouden met zijn overleden ouders, broeders, verwanten en vrienden te spreken. Iedere echtgenoot zoekt dan eerst zijn echtgenote op, en iedere echtgenote haar echtgenoot en hierdoor worden zij binnengeleid in verschillende kringen van geesten, die van buiten als schapen verschijnen en van binnen als wolven zijn, en door deze worden ook diegenen verleid, die een vroom leven hebben geleid.

Hieruit en vanuit afschuwelijke kunstgrepen, die in de natuurlijke wereld onbekend zijn, is die wereld zo vervuld met boosaardige personen als een poel groen is van kikkereitjes.

Dat het samenzijn met de bozen daar ook deze uitwerking heeft, kan door het volgende aanschouwelijk worden gemaakt; het is namelijk als wanneer iemand met rovers of piraten samenleeft, tenslotte wordt hij aan hen gelijk; en het is alsof iemand met echtbrekers en hoeren samenhuist, tenslotte ziet hij in echtbreuk geen bezwaar.

Ook is het alsof iemand zich inlaat met oproerlingen: tenslotte ziet hij er geen bezwaar in, eenieder geweld aan te doen.

Want alle boosheden zijn besmettelijk en kunnen met de pest vergeleken worden, die alleen al door de adem en de uitwaseming aansteekt; alsmede met kanker en koudvuur, die voortwoekert en de omliggende delen en geleidelijk aan de verder verwijderde tot verrotting brengt, totdat het gehele lichaam te gronde gaat.

De verlustigingen van het boze, waarin eenieder wordt geboren, zijn daarvan de oorzaak.

Hieruit kan nu blijken, dat niemand zonder de verlossing uit de Heer behouden kan worden en evenmin de engelen in de staat van ongereptheid kunnen voortbestaan.

De enige toevlucht om niet te gronde te gaan, is tot de Heer gaan, want Hij zegt: 'Blijft in Mij, en Ik in u; gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zich zelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alsoo ook gij niet, zo gij niet in Mij blijft.

Ik ben de wijnstok, gij de ranken; die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, en is verdord, en wordt in het vuur geworpen, en wordt verbrand', (Johannes 15:4,5,6).

121. 3. De Heer heeft zo dus niet alleen de mensen maar ook de engelen verlost.

Dit volgt uit wat in het voorafgaande artikel werd gezegd, namelijk dat de engelen zonder de verlossing uit de Heer evenmin hadden kunnen voortbestaan.

Aan de bovengenoemde oorzaken voegen zich nog de volgende toe:

1. De hellen waren ten tijde van de eerste komst van de Heer dermate toegenomen, dat zij de gehele geestenwereld vulden, die in het midden is tussen hemel en hel, en op deze wijze niet alleen die hemel, die de laatste wordt genoemd, in verwarring brachten, maar ook de middelste hemel aanvielen en die zij op duizend manieren bestookten, en die de vernietiging tegemoet gegaan zou zijn, indien de Heer niet had ondersteund.

Een dergelijke aanval van de hellen wordt verstaan onder de in het land van Schinear gebouwde toren, waarvan het hoofd tot aan de hemel reiken zou en waarbij het streven van de bouwers verhinderd werd door de verwarring van de lippen, terwijl zij zelf verstrooid werden; deze stad werd Babel genoemd, (Genesis 11:1 tot 9).

Wat daar onder de toren en onder de verwarring van de lippen wordt verstaan, is verklaard in het werk 'Hemelse Verborgenheden', uitgegeven in Londen.

De oorzaak waarom de hellen tot zo'n hoogte oprezen, was deze: dat in de tijd waarop de Heer in de wereld kwam, het gehele aardrijk zich door afgoderij en magie geheel en al van God vervreemd had, en de Kerk, die bij de zonen Israëls en tenslotte bij de Joden bestond, volledig vernietigd was door de vervalsing en verkrachting van het Woord; al deze mensen kwamen na hun dood in de geestenwereld, waar hun aantal zozeer toenam en vermenigvuldigd werd, dat zij van daar niet

anders dan door de nederdaling van God zelf, en toen door de kracht van Zijn Goddelijke arm verdreven konden worden.

Hoe dit geschied is, is beschreven in het werkje over 'het Laatste Oordeel', uitgegeven in Londen in het jaar 1758.

Dit werd uit de Heer volbracht toen Hij in de wereld was; iets dergelijks werd ook heden ten dage uit de Heer gedaan, aangezien, zoals boven gezegd werd, heden ten dage Zijn tweede komst plaatsvindt, die overal in de Openbaring en bij Mattheüs, Marcus, Lucas en in de handelingen der Apostelen en elders voorzeggd werd: 'Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen Zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons, wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?', (Mattheüs 24:3,30); 'En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen, op de wolken met grote macht en heerlijkheid', (Marcus 13:26); 'En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen, op een wolk met grote macht en heerlijkheid', (Lucas 21:27); 'Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen', (Handelingen 1:11).

Het onderscheid bestaat hierin, dat bij Zijn eerste komst de hellen zozeer waren toegenomen door afgodendienaren, de magiërs en de vervalsers van het Woord, en bij Zijn tweede komst door de zogenaamde christenen, zowel door hen die het naturalisme [atheïsme] hadden opgezogen, als door hen die het Woord vervalst hadden door de bevestigingen van hun fabelachtig geloof ten aanzien van Goddelijke personen uit het eeuwige en over het lijden van de Heer, namelijk dat het de verlossing zelf is geweest; want deze zijn het, die onder de draak en zijn twee beesten in de (Openbaring hoofdstuk 12 en 13), worden verstaan.

De tweede reden, waarom de Heer ook de engelen verlost, is deze, dat niet alleen ieder mens maar ook iedere engel uit de Heer van het boze wordt afgehouden en in het goede wordt gehouden; want niemand, noch engel, noch mens, is uit zichzelf in het goede, maar al het goede is uit de Heer.

Wanneer daarom de voetenbank van de engelen, die voor hen in de geestenwereld is, is weggetrokken, is het met hen gedaan zoals met iemand die op een troon zit, wanneer daarvan het voetstuk wordt weggenomen.

Dat de engelen niet rein zijn voor God, blijkt uit de profetische gedeelten van het Woord, alsmede uit Job; verder ook hier uit dat er niet enige engel bestaat die niet vroeger mens is geweest.

Hierdoor wordt datgene bevestigd, wat gezegd is in 'Het Geloof van de Nieuwe Hemel en van de Nieuwe Kerk in de algemene en in de afzonderlijke Vorm', aan het begin van dit werk, namelijk: 'dat de Heer in de wereld is gekomen, om de hel van de mens te verwijderen, en dat Hij die verwijderde door worstelingen ertegen en door overwinningen erop.

Zo heeft Hij de hel onderworpen en tot gehoorzaamheid aan Hem gebracht'.

Voorts door het volgende aldaar, 'dat Jehovah God neerdaalde en het Menselijke aannam, ten einde alle dingen die in de hemel, en alle dingen die in de Kerk waren, in de orde te brengen, aangezien toen de macht van de duivel, dat wil zeggen, van de hel, heerste over de macht van de hemel, en op aarde de macht van het boze over de macht van het goede, en dientengevolge een algehele verdoemenis dreigend voor de deur stond.

Jehovah God heeft deze in het verschiep liggende verdoemenis door Zijn Menselijke opgeheven, en zo mensen en engelen verlost.

Hieruit blijkt duidelijk dat niemand zonder de komst van de Heer behouden had kunnen worden.

Evenzo is het heden ten dage zo gesteld; wanneer daarom de Heer niet wederom in de wereld komt, kan evenmin iemand behouden worden', (zie artikel 2 en 3).

122. Dat de Heer de geestelijke wereld bevrijd heeft, en daardoor de Kerk van de algehele verdoemenis zal redden, kan verduidelijkt worden door de vergelijking met een koning, die zijn zonen, de prinsen, die door de vijand gevangen zijn genomen, in kerkers zijn opgesloten

en in boeien geslagen, door overwinningen op die vijand bevrijdt en aan het hof terugvoert.

Verder ook door de vergelijking met een herder, die zoals Simson en David, zijn schapen aan de muil van een leeuw of beer ontrukkt, of deze wilde dieren, wanneer zij uit de wouden in de weiden doorbreken, uitwerpt, en ze vervolgt tot de uiterste grenzen, en ze tenslotte in poelen en woestijnen drijft, en daarna tot de schapen terugkeert, en ze in veiligheid weidt, en ze drinkt uit fonteinen van helder water.

Ook kan het vergeleken worden met iemand die een opgerolde slang op de weg ziet liggen, die gereed is om in de hiel van de wandelaar te bijten, en die haar bij de kop grijpt, en haar, hoewel ze zich om zijn hand kronkelt, toch naar huis draagt, daar de kop afslaat en het overige in het vuur gooit.

Ook kan het vergeleken worden met een bruidegom of echtgenoot, die wanneer hij een echtbreker ziet, die van plan is zijn bruid of echtgenote geweld aan te doen, zich op hem stort, en of diens hand met het zwaard een wond toebrengt, of hem op zijn benen of lendenen slagen toedient, of hem op straat laat gooien door zijn bedienden, die hem met knuppels tot aan zijn huis nazitten, waarop hij zijn vrouw die zo dus bevrijd is, naar zijn slaapvertrek geleidt..

Onder de bruid en de echtgenote wordt in het Woord ook de Kerk van de Heer verstaan, en onder echtbrekers worden zij verstaan die haar geweld aandoen, en zij zijn diegenen, die Zijn Woord verkrachten; en aangezien de Joden dit deden, werden zij door de Heer een overspelige natie genoemd.

123. 4. De Verlossing was een louter Goddelijk werk.

Iemand die weet van welke aard de hel is en tot welk een hoogte en met welk een overstroming die gekomen was over de gehele geestenwereld ten tijde van de komst van de Heer, en verder met welk een macht de Heer de hel neerwierp en uiteendreef, en die daarna tezamen met de hemel in de orde bracht, kan niet anders dan ten hoogste verwonderd zijn, en uitroepen, dat al deze dingen een louter Goddelijk werk waren.

Ten eerste, van welke aard de hel is: deze bestaat uit myriaden van myriaden, aangezien die is samengesteld uit al diegenen, die zich, vanaf de schepping van de wereld, door de boosheden van het leven en de valsheden van het geloof van God hebben vervreemd.

Ten tweede, tot welk een hoogte en met welk een overstroming de hel was gekomen over de gehele geestenwereld ten tijde van de komst van de Heer: dit werd enigermate uiteengezet in de voorafgaande artikelen.

Van welke aard het was ten tijde van de komst, is niemand bekend gemaakt, aangezien het niet in de zin van de letter van het Woord is geopenbaard.

Maar van welke aard het was ten tijde van Zijn tweede komst, werd mij met eigen ogen te zien gegeven, waaruit men ten aanzien van de vorige komst een gevolgtrekking kan maken.

Dit is beschreven in het werkje over 'het Laatste Oordeel', uitgegeven in Londen in het jaar 1758.

Ten derde, en ook met welk een macht de Heer deze hel neerwierp en uiteendreef.

Maar het zou overbodig werk zijn, hier datgene over te nemen, wat in genoemd werkje uit eigen aanschouwing beschreven werd, aangezien dat werkje nog steeds in omloop is, en nog voldoende exemplaren bij de boekdrukker in Londen voorradig zijn.

Eenieder die dat leest, kan duidelijk zien, dat het een werk van de Almachtige God was.

Ten vierde, hoe de Heer daarna alle dingen, zowel in de hemel als in de hel, in de orde gesteld heeft: dit is nog niet door mij beschreven, aangezien de ordening van de hemelen en van de hellen van de dag van het Laatste Oordeel tot de huidige tijd heeft voortgeduurd, en nog voortduurt.

Maar na de uitgave van dit boek zal dit, zo daarnaar de wens bestaat, openbaar gemaakt worden.

Wat mij betreft, zag en zie ik ten aanzien hiervan iedere dag de Goddelijke Almacht van de Heer als

van aangezicht tot aangezicht.

Intussen behoort de ordening eigenlijk tot de Verlossing, terwijl de neerwerping van de hel eigenlijk tot het Laatste Oordeel behoort.

Zij, die deze twee punten helder onderscheiden kunnen zien, kunnen tal van dingen opmerken die in de profetische gedeelten van het Woord onder beelden verborgen, maar wel beschreven zijn, zodra zij door de ontvouwing van de overeenstemmingen in het licht van het verstand worden gesteld.

Deze Goddelijke werken kunnen niet anders dan door vergelijkingen worden toegelicht, en dan nog slechts weinig.

Het kan worden toegelicht door de vergelijking met een strijd tegen de legers van alle landen van de wereld, toegerust met speren, schilden, zwaarden, geweren en kanonnen, aangevoerd door bekwame en listige veldheren en officieren.

Dit wordt gezegd, omdat de meesten in de hel bedreven zijn in kunsten, die in onze wereld onbekend zijn, en waarin zij zich onder elkaar oefenen op welke wijze degenen, die in de hemel zijn, aan te vallen, te overvallen, te belegeren en te bevechten.

De strijd van de Heer met de hel kan ook, ofschoon een weinig, vergeleken worden met de strijd met wilde dieren van het gehele aardrijk, en met de slachting en onderwerping daarvan, totdat er niet één meer tevoorschijn durft te komen en enig mens, die in de Heer is, aan te vallen, en derhalve zodra iemand een dreigende houding aanneemt, zich terstond terugtrekt, alsof het in het binnenste van zijn borst de snavel van een gier voelde, van plan dat tot het hart toe te doorboren.

Onder de wilde dieren worden in het Woord ook de helse geesten beschreven; dezen worden ook verstaan onder de wilde dieren, met welke de Heer 40 dagen was, bij (Marcus 1:13).

‘En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door de satan en Hij was bij de wilde dieren, en de engelen dienden Hem’.

Het kan ook vergeleken worden met de tegenstand tegen de gehele oceaan, wanneer deze, nadat de dijken zijn doorgebroken, met zijn golven over steden en landen heenbreekt.

De onderwerping van de hel uit de Heer wordt ook daaronder verstaan, dat Hij de zee bedwong door te zeggen: ‘Zwijg, wees stil’.

‘Maar Hij zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan? En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zei tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil’, (Marcus 4:38,39); ‘En zij kwamen en maakten Hem wakker en zeiden: Heer, help ons, wij vergaan.

En Hij zei tot hen: Waarom zijt gij bevreesd, kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil’, (Mattheüs 8:26); ‘En terwijl zij varende waren, viel Hij in slaap.

En er sloeg een stormvloed neer op het meer en zij kregen water binnen en verkeerden in nood.

Toen kwamen zij en maakten Hem wakker en zeiden: Meester, Meester, wij vergaan.

En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en de wilde wateren.

En zij kwamen tot rust en het werd stil’, (Lucas 8:23,24).

Want met de zee wordt daar, als in diverse andere plaatsen, de hel aangeduid.

Met een dergelijke Goddelijke macht strijdt de Heer heden ten dage tegen de hel bij ieder mens die wordt wederverwekt, want de hel valt al dezen met duivelse woede aan, en wanneer de Heer dit niet weerstaat en temt, kan de mens niet anders dan bezwijken.

Want de hel is zoals één reusachtige leeuw, waarmee zij ook in het Woord wordt vergeleken.

Wanneer de Heer dan ook die leeuw of dat gedrocht niet aan handen en voeten gebonden hield, zou het niet anders kunnen, of de mens zou, uit zichzelf in een ander boze, en verder voortdurend in tal van andere boosheden vallen.

124. 5. Deze verlossing zelf had niet anders kunnen geschieden dan door de vlees geworden God.

In het voorafgaande artikel werd aangetoond dat de verlossing een louter Goddelijk werk was, bijgevolg dat deze niet geschieden kon dan uit de almachtige God.

Dat dit niet kon plaatsvinden dan door Hem die vlees geworden is, dat wil zeggen, Mens geworden, komt, omdat Jehovah God, zoals Hij in Zijn oneindig Wezen is, niet tot de hel kan naderen, nog minder daarin binnengaan, want Hij is in de reinste en eerste dingen.

Daarom zou Jehovah God, die in Zichzelf van dien aard is, als Hij slechts op hen die in de hel zijn, zou blazen, hen ogenblikkelijk doden, want Hij zei tot Mozes: ‘Gij zoudt Mijn aangezicht niet kunnen zien, want Mij zal geen mens zien, en leven’, (Exodus 33:20).

Wanneer daarom Mozes het niet kon, zoveel te minder diegenen die in de hel zijn, waar allen in de laatste en grofste dingen zijn, en zo dus in de verst verwijderde dingen, want zij zijn natuurlijk, dus in de laagste graad.

Wanneer Jehovah God daarom niet het Menselijke had aangenomen, en Zich op deze wijze met een lichaam had bekleed, dat in de laatste dingen is, dan zou Hij tevergeefs enige verlossing ondernomen hebben.

Want wie kan een vijand aanvallen, wanneer Hij hem niet nadert en niet toegerust is met wapens voor de strijd.? Of wie kan draken, hydra’s en basiliken in een woestijn verdrijven en vernietigen, wanneer hij zijn lichaam niet omhult met een pantser en zijn hoofd met een helm, en niet een lans in de hand houdt.

Of wie kan walvissen in de zee vangen zonder een schip en voor de vangst de geschikte benodigdheden? Met deze en dergelijke dingen kan de strijd van de Almachtige God tegen de hellen niet zozeer vergeleken worden maar wel worden verduidelijkt; welke strijd Hij niet had kunnen aangaan, wanneer Hij niet van tevoren het Menselijke had aangetrokken.

Maar men moet weten dat de strijd van de Heer met de hellen geen mondgevecht was, zoals tussen redeneerders en redetwisters; zo’n strijd zou daar hoegenaamd niets uitrichten; maar het was een geestelijke strijd, welke die is van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede, dat de eigenlijke levenskracht van de Heer was.

De invloed daarvan door middel van de aanblik kan niemand in de hellen weerstaan.

Er is zo’n macht daarin, dat de helse genieën alleen al bij de gewaarwording daarvan wegvluchten, zich in de diepte storten, en in kelders kruipen om zich te verbergen.

Het is ditzelfde wat bij Jesaja beschreven wordt: ‘Zij zullen in de hollen van de rotsstenen gaan en in spleten van het stof, vanwege de schrik van Jehovah, wanneer Hij Zich opmaken zal om de aarde te verschrikken’, (Jesaja 2:19).

En in de Openbaring: ‘Allen zullen zich zelf verbergen in de spelonken van de rotsstenen en in de steenrotsen van de bergen; en zij zullen tot de bergen en tot de steenrotsen zeggen: Valt op ons en verbergt ons van het aangezicht van degene die op de troon zit, en van de toorn van het Lam’, (Openbaring 6:15,16,17).

Hoedanig de macht was die de Heer had, hetgeen Hij heeft vanuit het Goddelijk Goede, toen Hij in het jaar 1757 het Laatste Oordeel voltrok, kan blijken uit de dingen, die in het werkje over dat Oordeel geschreven zijn: zoals dat Hij de heuvels en bergen, die de helsen in de geestenwereld bezet hielden, van hun plaatsen scheurde, en ze naar verre streken overbracht en sommige verzinken deed, en ook hun steden, dorpen en velden met een vloed overstroomde, en hun landen van de grondvesten losrukte, en ze tezamen met de inwoners in afgronden, poelen en moerassen wierp, behalve nog tal van andere dingen; en al deze dingen geschieden uit de Heer alleen door de macht van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede.

125. Dat Jehovah God dergelijke dingen niet dan door Zijn Menselijke kon ten uitvoer brengen en bewerkstelligen, kan door verschillende vergelijkingen verduidelijkt worden. Zo kan bijvoorbeeld een onzichtbaar iemand niet met iemand anders een handgemeen hebben, noch in gesprek treden, tenzij hij zichtbaar wordt; zelfs niet eens een engel en een geest met een mens, ook al stond hij naast zijn lichaam en voor zijn aangezicht. Evenmin kan iemands ziel met iemand anders spreken en handelen tenzij door zijn lichaam. De zon kan met haar licht en met haar warmte niet binnendringen in enig mens, beest en boom, tenzij zij eerst binnendringt in de lucht en hierdoor werkt; evenmin in de vissen anders dan door de wateren, want zij moet werken door het element, waarin het subject is. Zelfs kan niemand met een mes een vis van de schubben ontdoen, noch een raaf plukken zonder zijn vingers te gebruiken; noch in de diepte van een meer afdalen zonder duikerklok. In één woord: elk ding moet aan het andere aangepast zijn alvorens verbinding plaatsvindt en een werking daartegen of daarmee samen.

126. 6. Het lijden aan het kruis was de laatste verzoeking die de Heer, als de grootste Profeet, doorstond, en dit was het middel ter verheerlijking van Zijn Menselijke, dat wil zeggen, ter vereniging met het Goddelijk Zijn van de Vader, en niet de Verlossing.

Er zijn twee dingen ter wille waarvan de Heer in de wereld kwam, en waardoor Hij de mensen en de engelen redde, namelijk: de Verlossing en de Verheerlijking van Zijn Menselijke. Deze twee dingen zijn onderling onderscheiden, maar toch maken zij voor de zaligmaking één uit. Wat de verlossing is, werd in de voorgaande artikelen aangetoond, namelijk dat dit de strijd was tegen de hellen en de onderwerping daarvan, en daarna de ordening van de hemelen. De verheerlijking is echter de vereniging van het Menselijke van de Heer met het Goddelijke van Zijn Vader. Dit geschiedde geleidelijk en kwam volledig tot stand door het lijden aan het kruis. Want ieder mens moet van zijn kant tot God naderen, en voor zoveel de mens nadert, treedt God van Zijn zijde binnen. Het is hiermee net zo gesteld als met een tempel; deze moet eerst gebouwd worden en dit vindt plaats met mensenhanden; en daarna moet hij ingewijd worden; en tenslotte moet gebeden worden, dat God tegenwoordig zal zijn en Zich daar zal verenigen met de Kerk. Dat de Vereniging zelf volledig werd door het lijden aan het kruis, komt omdat het de laatste verzoeking was, die de Heer in de wereld onderging, en door de verzoeken geschiedt de verbinding. Want in de verzoeken wordt de mens schijnbaar aan zichzelf alleen overgelaten, hoewel hij niet verlaten is, want dan is God in zijn binnenste dingen het allermeest tegenwoordig en ondersteunt Hij hem. Wanneer dan ook iemand in de verzoeking overwint, wordt hij in het binnenste met God verbonden; en zo werd de Heer toen in het binnenste met God Zijn Vader verenigd. Dat de Heer in het lijden aan het kruis aan Zichzelf was overgelaten, blijkt uit Zijn uitroep aan het kruis: 'God, waarom hebt Gij Mij verlaten', alsmede uit de volgende woorden van de Heer: 'Niemand neemt de ziel van Mij, maar Ik leg deze van Mijzelf af; Ik heb macht, dezelve af te leggen, en Ik heb macht dezelve wederom te nemen; dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen', (Johannes 10:18). Hieruit kan nu blijken dat de Heer niet ten aanzien van het Goddelijke heeft geleden, maar ten aanzien van het Menselijke geleden heeft, en dat toen de binnenste en dus volledige vereniging plaats vond. Dit kan daarmee verduidelijkt worden, dat wanneer de mens ten aanzien van het lichaam lijdt, zijn ziel niet lijdt, maar alleen bedroefd is; maar God neemt deze droefenis na de overwinning weg en wist ze af, zoals iemand de tranen uit zijn ogen wist.

127. Deze twee dingen: de verlossing en het lijden aan het kruis, moeten duidelijk onderscheiden worden, anders raakt het menselijk gemoed als een schip op zandbanken en klippen, en vergaat met stuurman, kapitein en matrozen, dat wil zeggen, dwaalt in al die dingen, die de zaligmaking uit de Heer betreffen.

Want de mens is zonder een duidelijk onderscheiden voorstelling met betrekking tot deze twee dingen als in een droom en ziet ijdele dingen, en maakt daaruit zaken op, die hij voor werkelijkheden houdt, terwijl het hersenschimmen zijn.

Of hij is als iemand die 's nachts wandelt, en wanneer hij het loof van een boom aanraakt, dit voor mensenhaar houdt, en er dichterbij toe gaat en zijn eigen haar daarin verwacht.

Maar hoewel de verlossing en het lijden aan het kruis twee onderscheiden dingen zijn, maken zij toch voor het behoud één uit, omdat de Heer door de vereniging met Zijn Vader, die door het lijden aan het kruis werd volbracht, de Verlosser tot in eeuwigheid is geworden.

128. Over de verheerlijking waaronder de vereniging van het Goddelijk Menselijke van de Heer met het Goddelijke van de Vader wordt verstaan, welke volledig tot stand kwam door het lijden aan het kruis, spreekt de Heer Zelf als volgt bij de evangelisten: 'Nadat Judas uitgegaan was, zei Jezus: Nu is de Zoon des Mensen verheerlijkt, en God is in Hem verheerlijkt; indien God in Hem verheerlijkt is, zo zal ook God Hem verheerlijken in Zichzelf, en Hij zal Hem terstond verheerlijken', (Johannes 13:31,32).

Hier heeft de verheerlijking zowel op God de Vader als op de Zoon betrekking, want er wordt gezegd: God is in Hem verheerlijkt, en Hij zal Hem in Zichzelf verheerlijken.

Dat dit wil zeggen 'verenigd worden', komt duidelijk uit: 'Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijk', (Johannes 17:1,5).

Dit wordt op deze wijze gezegd omdat de vereniging wederkerig was, en de Vader, zoals gezegd wordt, in Hem en Hij in de Vader is.

'Nu is Mijn ziel ontroerd; en Hij zei: Vader verheerlijk Uw naam; en er kwam een stem uit de hemel: En Ik heb verheerlijkt, en Ik zal wederom verheerlijken', (Johannes 12:27,28).

Dit werd gezegd, omdat de vereniging geleidelijk plaatsvond.

'Moest Christus niet deze dingen lijden en in Zijn heerlijkheid ingaan', (Lucas 24:26).

De heerlijkheid betekent in het Woord daar waar over de Heer gehandeld wordt, het Goddelijk Ware, verenigd met het Goddelijk Goede.

Hieruit blijkt duidelijk, dat het Menselijke van de Heer Goddelijk is.

129. Dat de Heer tot aan het lijden aan het kruis toe verzocht wilde worden, vond hierin zijn oorzaak, omdat Hij de Profeet Zelf was, en de profeten betekenden oudtijds de Leer van de Kerk vanuit het Woord, en vandaar beeldden zij de Kerk uit, zoals die was, in verschillende dingen, en ook door ongerechte, harde en zelfs door schandelijke dingen, die hun door God werden opgelegd. Maar aangezien de Heer het Woord zelf was, beeldde Hij als de Profeet Zelf, door het lijden aan het kruis, de Joodse Kerk uit, zoals deze het Woord zelf ontwijfd heeft.

Er is nog een andere oorzaak, namelijk, dat Hij zo als Heiland van beide werelden, in de hemelen erkend zou worden, want alle dingen van Zijn lijden betekenden zulke dingen, als tot de ontwijding van het Woord behoren, en de engelen verstaan deze dingen op geestelijke wijze, terwijl de mensen van de Kerk ze op natuurlijke wijze verstaan.

Dat de Heer de Profeet Zelf was, blijkt uit de volgende plaatsen: 'De Heer zei: De Profeet is nergens minder geëerd dan in zijn vaderland, en in zijn huis', (Mattheüs 13:57; Marcus 6:4; Lucas 4:24);

'Jezus zei: Het behoort niet dat de Profeet gedood wordt buiten Jeruzalem', (Lucas 13:33); 'Vrees beving hen allen, zij loofden God, zeggende, dat een groot Profeet onder hen was opgestaan', (Lucas 7:16); 'Zij zeiden over Jezus: Deze is de Profeet van Nazareth', (Mattheüs 21:11; Johannes 7:40,41);

‘Dat een Profeet opgewekt zou worden uit het midden van de broederen, wiens woorden zij zouden gehoorzamen’, (Deuteronomium 18:15 tot 19).

130. Dat de profeten de staat van hun Kerk uitbeeldden ten aanzien van de Leer vanuit het Woord, en ten aanzien van het leven overeenkomstig daarmee, blijkt uit de volgende plaatsen: aan de profeet Jesaja werd bevolen, ‘dat hij de zak van boven zijn lenden zou ontbinden, en de schoen van zijn voet en naakt zou gaan, barrevoets, drie jaren, tot een teken en wonder’, (Jesaja 20:2,3).

De profeet Ezechiël werd bevolen, dat hij de staat van de Kerk daarmee zou uitbeelden, ‘dat hij reiskruiken zou maken, en vertrekken zou tot een andere plaats voor de ogen van de zonen Israëls; en zijn bagage bij dag zou uitbrengen, en in de avond zou uitgaan door een doorgegraven wand; en dat hij het aangezicht zou bedekken, opdat hij het land niet zou zien; en dat hij aldus het huis Israëls tot een wonderteken zou zijn, en zeggen: Ziet, ik ben uw wonderteken; gelijk als ik gedaan heb, alzo zal ulieden gedaan worden’, (Ezechiël 12:3 tot 7, 11).

De profeet Hosea werd bevolen dat hij de staat van de Kerk daarmee zou uitbeelden, ‘dat hij zich een hoer tot echtgenote zou nemen; en hij deed dat ook; en zij baarde hem drie zonen, waarvan hij de ene Jisreël noemde, de tweede ‘Niet-Erbarmingswaardig’, en de derde ‘Niet-Een-Volk’.

En andermaal werd hem bevolen, dat hij heen zou gaan en een vrouw beminnen, bemind door een andere man, en een echtbreekster, die hij zich ook verwierf, (Hosea 1:2 tot 9; 3:1,2,3).

Een zekere profeet werd het ook bevolen, dat hij as over zijn ogen zou doen, en zich zou laten slaan en verwonden, (1 Koningen 20:35,37).

Het werd de profeet Ezechiël bevolen, ‘door een tichelsteen te nemen en daarop Jeruzalem te tekenen, een belegering te maken, en een wal en een dam tegen haar op te werpen, een ijzeren pan tussen zich en de stad te stellen, en neer te liggen op de linkerzijde, en op de rechterzijde.

Voorts dat hij tarwe, gerst, linzen, heerse en spelt zou nemen, en daarvan brood maken; en ook een gerstenkoek met drek van de uitwerpselen van de mens.

En aangezien hij bad, dit niet te moeten doen, werd het hem toegestaan, de koek met rundermest te bereiden.

Er werd tot hem gezegd: ‘Lig gij neder op uw linkerzijde, en leg daarop de ‘ongerechtigheid van het huis Israëls’, het getal der dagen dat gij daarop zult liggen, zult gij hun ongerechtigheid dragen; want Ik heb u gegeven de jaren van hun ongerechtigheid, naar het getal der dagen, 390 dagen, dat gij de ongerechtigheid van het huis Israëls dragen zult.

Als gij nu deze voleinden zult, lig ten andere male neer op uw rechterzijde, dat gij de ongerechtigheid van het huis Israëls dragen zult’, (Ezechiël 4:1 tot 15).

Dat de profeet daardoor de ongerechtigheden van het huis Israëls en van het huis van Jehudah gedragen, en niet weggenomen en dus zo verzoend heeft, maar slechts uitgebeeld en aangetoond, blijkt uit het volgende daar: ‘Alzo, zei Jehovah, zullen de zonen Israëls hun onrein brood eten; zie, Ik breek de staf des broods, opdat zij des broods en des waters gebrek hebben, en verlaten worden de man en zijn broeder, en uitteren vanwege hun ongerechtigheid’, (Ezechiël 4:13,16,17).

Iets dergelijks wordt daarom ook bedoeld met betrekking tot de Heer, waar wordt gezegd: ‘Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, onze smarten heeft Hij gedragen; Jehovah heeft onze aller ongerechtigheden op Hem doen aankomen; door Zijn wetenschap zal Hij velen rechtvaardigen, daarom omdat Hij hun ongerechtigheden gedragen zal hebben’, (Jesaja 53:1), alwaar in het gehele hoofdstuk over het lijden van de Heer wordt gehandeld.

Dat de Heer als de Profeet Zelf de staat van de joodse Kerk ten aanzien van het Woord heeft uitgebeeld, blijkt uit elke bijzonderheid van zijn lijden, zoals: ‘dat Hij door Judas verraden werd; dat Hij door de hogepriesters en door de ouderlingen gegrepen en veroordeeld werd; dat zij Hem slagen gaven; dat zij Hem op het hoofd sloegen met een riet; dat zij Hem een doornenkroon opzetten; dat zij Zijn klederen verdeelden en het lot wierpen over zijn rok; dat zij Hem kruisigden; dat zij Hem azijn te drinken gaven; dat zij Hem de zijde doorstaken; dat Hij begraven werd en dat Hij op de

derde dag weer opstond’.

Dat Hij door Judas verraden werd, betekende het verraad door de joodse natie, bij wie toen het Woord was, want Judas beeldde haar uit.

Dat Hij door de hogepriesters en de ouderlingen gegrepen en veroordeeld werd, betekende, dat dit geschiedde door deze gehele Kerk.

Dat zij Hem sloegen, in het aangezicht spuugden, Hem geselden en met een riet op het hoofd sloegen, betekende, dat zij eveneens zo deden met het Woord ten aanzien van de Goddelijke waarheden daarvan.

Dat zij Hem een doornenkroon opzetten, betekende dat zij deze waarheden vervalst en verkracht hadden.

Dat zij Zijn klederen verdeelden, en over Zijn rok het lot wierpen, betekende, dat zij alle waarheden van het Woord verstrooid hadden, maar niet de geestelijk zin daarvan, welke door de rok van de Heer werd aangeduid.

Dat zij Hem kruisigden, betekende dat zij het gehele Woord hadden vernietigd en ontwijfd.

Dat zij Hem azijn te drinken reikten, betekende dat zij louter vervalste waarheden aanboden; daarom dronk hij dit niet.

Dat zij Hem de zijde doorstaken, betekende dat zij al het ware van het Woord en al het goede daarvan volledig hadden uitgeblust.

Dat Hij begraven werd, betekende de verwerping van hetgeen over was uit de moeder.

Dat Hij op de derde dag weder opstond, betekende de verheerlijking of de vereniging van Zijn Menselijke met het Goddelijke van de Vader.

Hieruit blijkt nu duidelijk, dat onder ‘de ongerechtigheden dragen’, niet wordt verstaan, deze wegnemen, maar ‘de ontwijding van de waarheden van het Woord’ uitbeelden.

131. Ook deze dingen kunnen door vergelijkingen verduidelijkt worden; en dit zal gedaan worden ter wille van de eenvoudigen, die aan de hand van vergelijkingen beter zien dan vanuit afleidingen, die analytisch zijn gevormd vanuit het Woord, en tevens met de rede.

Iedere burger of onderdaan wordt met de koning daardoor verenigd, dat hij diens bevelen en geboden doet, en meer nog, wanneer hij voor hem moeilijkheden verdraagt, en nog meer, wanneer hij voor hem in de dood gaat, wat in gevechten en veldslagen plaatsvindt.

Evenzo wordt een vriend met een vriend, een zoon met zijn vader en een dienstknecht met zijn heer daardoor verenigd, dat zij de dingen doen, die hun wil zijn, en meer nog, wanneer zij voor hun eer strijden.

Wie wordt niet met een meisje verenigd die hij tot bruid begeert, als hij strijdt met hen, die haar goede naam aantasten, en zich tot verwonden toe met de mededinger meet? Dat zij door dergelijke dingen verenigd worden, is overeenkomstig een in de natuur ingegrifte wet.

De Heer zegt: ‘Ik ben de Goede Herder; de goede herder stelt zijn ziel voor de schapen; daarom heeft Mij de Vader lief’, (Johannes 10:11,17).

132. 7. Het geloof, dat het lijden aan het kruis de verlossing zelf was, is de fundamentele dwaling van de Kerk; en deze dwaling, tezamen met de dwaling ten aanzien van de drie Goddelijke personen van eeuwigheid aan, heeft de gehele Kerk verdorven, dermate dat niet enig geestelijk overblijfsel meer in haar over is.

Wat vult en overlaadt heden ten dage de boeken van de orthodoxen meer, en wat wordt vuriger in de scholen geleerd en ingeprent, en wat wordt herhaaldelijker van de kansels af gepredikt en uitgeroepen, dan dat God de Vader, vertoornd over het menselijk geslacht, dit niet alleen van Zichzelf verwijderd heeft, maar het ook tot een algehele verdoemenis veroordeeld en bijgevolg in de ban gedaan heeft, maar dat Hij aangezien Hij genadig is, Zijn Zoon bewogen of opgewekt heeft, om

neer te dalen, en de voorgenomen verdoemenis op Zich te nemen en zo de toorn van Zijn Vader te verzoenen, en dat Hij op deze en op geen andere wijze de mens met enige gunst kon aanzien. Voorts dat dit ook door de Zoon werd gedaan, zodat Hij, de verdoemenis van het menselijk geslacht op Zich nemend, Zich door de Joden heeft laten geselen, in het aangezicht spugen, en daarna kruisigen als 'Gode een vloek', (Deuteronomium 21:23); en dat de Vader nadat dit had plaatsgevonden, verzoend was, en uit liefde jegens de Zoon de verdoemenis introk, maar alleen van hen, ten gunst van wie de Zoon zou optreden, en dat Hij zo eeuwigdurend de Middelaar vóór Zijn Vader geworden is.

Deze en dergelijke dingen weerklinken heden ten dage in de tempels en weergalmen van de wanden als een echo uit de wouden, en vullen de oren van allen daar.

Maar kan niet eenieder, wiens rede uit het Woord verlicht is en gezond geworden is, zien, dat God de Barmhartigheid en de Mildheid zelf is, omdat Hij de Liefde zelf en het Goede zelf is, en deze Zijn Wezen uitmaken.

Daarom is het een tegenstrijdigheid om te zeggen dat de Barmhartigheid zelf of het Goede zelf de mens met toorn kan aanzien en tot diens verdoemenis besluiten en toch Zijn Goddelijk Wezen blijven.

Dergelijke dingen vinden nauwelijks bij een oprecht mens ingang, maar wel bij de onoprechten; evenmin bij een hemelse engel, maar wel bij een geest van de hel.

Daarom is het een gruwel om deze dingen aan God toe te schrijven.

Wanneer men echter naar de oorzaak zoekt, dan vindt men deze, dat zij het lijden aan het kruis voor de verlossing zelf hebben genomen; daaruit vloeiden deze dingen voort, zoals uit één valsheid valsheden in een doorlopende reeks, of zoals uit een kruik azijn niets anders dan azijn, of uit een krankzinnig gemoed niets anders dan krankzinnigheid; want uit een enkele gevolgtrekking volgen stellingen van dezelfde stam.

Deze liggen van binnen in de gevolgtrekking opgesloten en komen er een voor een uit tevoorschijn; en uit het aannemen, dat het lijden aan het kruis de verlossing is, kunnen nog tal van ergerlijke en godslasterlijke dingen voortkomen en getrokken worden, totdat het gebeurt, zoals Jesaja zegt: 'Dat de priester en de profeet dwalen van de sterke drank; zij wankelen in het gericht; alle tafels zijn vol van uitspuwsel van braaksel', Jesaja 28:7,8).

133. Ten gevolge van deze voorstelling over God en over de verlossing is de gehele theologie van geestelijk, natuurlijk in de laagste graad geworden, en dit geschiedde, omdat aan God louter natuurlijke eigenschappen werden toegeschreven, terwijl toch van de voorstelling van God en van de voorstelling van de verlossing, die één uitmaakt met de zaligmaking, het al van de Kerk afhangt. Want deze voorstelling is zoals het hoofd, waarvan alle dingen van het lichaam uitgaan; wanneer deze dus geestelijk is, zo worden alle dingen van de Kerk geestelijk, en wanneer zij natuurlijk is, worden alle dingen van de Kerk natuurlijk.

Aangezien nu de voorstelling over God en over de verlossing louter natuurlijk, dat wil zeggen zinnelijk en lichamelijk is geworden, zo zijn alle dingen, die de hoofden en de leden van de Kerk in hun dogma's geleerd hebben en leren, louter natuurlijk.

Dat daaruit niets anders dan valsheden uitgebreed kunnen worden, komt, omdat de natuurlijke mens voortdurend tegen de geestelijke mens optreedt, en vandaar de geestelijke dingen als spoken en schimmen in de lucht beschouwt.

Men kan daarom zeggen, dat ten gevolge van deze zinnelijke voorstelling over de verlossing en daarom ook over God de wegen naar de hemel, welke de wegen tot de Heer God Zaligmaker zijn, bezet zijn door dieven en rovers, 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover, maar wie door de deur binnenkomt, is de herder van de schapen', (Johannes 10:1); 'Allen die vóór Mij gekomen zijn, zijn dieven en rovers, maar de schapen hebben naar hen niet gehoord.

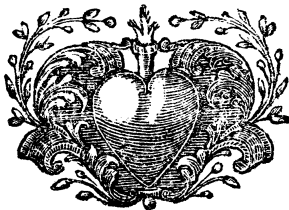
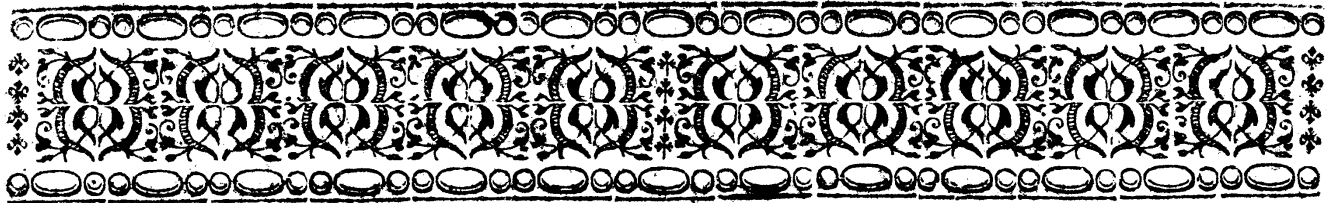
Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden', (Johannes 10:8,9).

En dat in de tempels de vleugeldeuren zijn neergeworpen, en dat zo de draken, uilen, tzjim, ijim zijn binnengedrongen en met wanklanken samenzingen.

Dat het huidige geloof van deze voorstelling over de verlossing en over God is doordrongen, is bekend; dit geloof bestaat hierin: dat men tot God de Vader bidt, dat Hij ter wille van het kruis en het bloed van Zijn Zoon de zonden vergeeft; en tot God de Zoon, dat Hij bidt en voor hen bemiddelend optreedt; en tot God de Heilige Geest, dat Hij rechtvaardigt en heiligt.

Wat is dit anders, dan tot drie goden in hun volgorde smeken; en wat is dan de gedachte met betrekking tot de Goddelijk regering anders dan een over een aristocratische of hiërarchische regering, of als die over een triumviraat, zoals dit eens in Rome bestond, maar dat in plaats van een triumviraat ¹⁾ een triumpersonaat genoemd zou kunnen worden? En wat is dan voor de duivel gemakkelijker dan te doen zoals het spreekwoord zegt: 'Verdeel en heers', dat wil zeggen, onder de gemoederen scheuring te brengen en opstandige bewegingen te verwekken, nu eens tegen de ene god, en dan weer tegen de anderen, zoals dat vanaf de tijd van Arius tot nu toe gebeurd is, en zo dus de Heer God Zaligmaker, die alle macht in de hemel en op aarde heeft – 'En Jezus kwam naderbij en sprak tot hen en zei: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde', (Mattheüs 28:18) - van de troon te stoten, en daarop een van zijn trawanten te zetten en aan hem erediens toe te kennen, of door de erediens aan deze te onttrekken, de erediens ook aan de Heer Zelf te onttrekken?

1) *regering van drie gelijkwaardige personen*

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl